

покорения; но много отъ тѣзи паметници сж са свазили въ русскыѣ списъцы, които съ туй наедно даватъ ни възможность да сждимъ за распространѣнето на старо-българската литература по сичкыѣ области на старата православна славенщина. Ный ѿще пезнаймы и хронологията на повечето отъ тѣзи паметници, тѣй щото изобщо срѣднѣ-българската епоха до тогазы може да са опредѣли токо съ едны общы черты.

Характерътъ на тѣзи епоха въ сжщность е такъвзи, какъвто българската литература бѣше получила у своитѣ писатели отъ първата епоха, т. е. черковно-догматическый, легендарный историческый, въ строго спазенъ визанійскый, смисълъ. Туй бѣхъ най-често прости преводы на черковныѣ писатели гръцескы или и на собствены произведения въ тѣзи пакъ обща манера, споредъ която повече не може да са открижтъ иѣкои специалны народны черты на писателя. Черковныйтъ езикъ (въ послѣднитѣ времена измѣненъ) ⁽⁴²⁾, по който са установилъ здраво слѣдъ трудоветѣ на първыѣ българескы писатели, правѣше тѣзи произведения общедостѣпны за сичкыѣ книжовници на славенското православіе: съ този начинъ, массата на произведенията преминавала готова у Сърбыѣ и Руссыѣ. пще черковныѣ сношенія за тѣзи послѣднитѣ, събѣдството на Сърбыѣ съ Българыѣ и съ Аѳонъ, облегчавали този преходъ на ръкописитѣ българскы. И самъ Аѳонъ (св. Гора) игралъ твърдъ важна роля въ тѣзи литературна взаимность: неговыѣ славенскы мѣнастыри (Зографъ и Хилендаръ) постоянно сж были предметъ на благочестивы странствія, събирали сж значителны вклады и приносы, пакъ сж и земали участіе въ ли-

(42) Гл. за туй въ елементарната ни *Словесность*, Цариградъ 1873; т. I, стр. 197.